

"AMERIŠKA DOMOVINA"

(AMERICAN HOME)

SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER
Published daily except Sundays and Holidays

NAROCNINA:

Za Ameriko, celo leto \$6.50; Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00
Za Ameriko, pol leta \$3.50; Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50
Za Cleveland po razpisalnicah: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00
Za Evropo in Kanado je ista cena kot za Cleveland po pošti.
Posamezna številka 3 cente.

Vsa pisma, dopise in denarne pošiljave naslovite: Ameriška Domovina,
6117 St. Clair Ave., Cleveland, O. Tel. Henderson 0623.

JAMES DEBEVEC and LOUIS J. FIRO, Editors and Publishers

Entered as second class matter January 5th, 1909, at the Post Office
at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3rd, 1879.

83

No. 121, Fri. May 23rd, 1930.

Nekrvav dvoboj.

Na vzhodni strani Clevelanda se nahaja zabavni park, znan pod imenom Euclid Beach park, ki je Clevelandčanom dobro poznan. Poznan je, ker je danes edini zabavni park v Clevelandu, odkar so Luna park zaprli.

Lastnik tega parka je neki E. C. Humphrey, ki se je povzpela od priprostega dečka do milijonarja, ne sicer potom zabavnega parka, pač pa ker je iznašel takozvani "pop-corn," to je neke vrste pšeno, podobno koruzi, ki se dene v razbeljeno ponev, dokler ne popoka in se razvije v belo snov, kateri pravimo potem "pop corn."

Poleg vsega tega je Humphrey pa tudi velik suhač. Nedavno tega je napisal v neki angleški časopis članek, v katerem pravi, da se njegov park izplačuje šele od tedaj, od kar v njem več pive ne prodajajo, namreč, odkar je nastala prohibicija. In prohibicija se ima zahvaliti za ves svoj uspeh. V bližini Euclid Beach parka se je nahajalo svoječasno več gostilen, katere je pa k sreči, pravi Humphrey, prohibicija odpravila.

Ko je izšel dotični članek v angleškem časopisu, se je več državljanov čutilo prizadetih. In oglašil se je znani vodja najfinjšega gledališča v Clevelandu, Robert McLaughlin. Izjavil je, da se Humphrey zelo moti, ko trdi, da zmerno uživanje opojne pijače škoduje telesu.

McLaughlin je povedal, naj Humphrey samo premisli, kam bi otroci prišli, če bi ves dan v njegovem parku uživali — popcorn. Gotovo bi vsem postalo slabo in bi zboleli. Ravno tako, je rekel McLaughlin, človek ne more ves dan uživati opojne pijače, toda če jo uživa zmerno, mu slednja koristi pri razvoju.

In potem je pozval McLaughlin Humphreya na dvoboj, da dokaže, če ima prav glede prohibicije. McLaughlin pravi, naj se skliče ogromen ljudski shod v mestnem avditoriju, ali pa magari v Euclid Beach parku. McLaughlin plača za vse stroške, ki nastanejo radi tega dvoboja.

Borili bi se pa na sledeči način: Humphrey bi povzeli en zavoj popcorna, nakar bi McLaughlin spil steklenico dobre pive. In potem bi Humphrey zopet povzeli zavoj popcorna, McLaughlin pa spil steklenico pive. In ta plemeniti boj bi se moral vršiti toliko časa, dokler eden bojevnikov ne bi omagal in vzkliknil: Jaz ne morem več!

Humoristično pristavi McLaughlin, da bo imel na licu mesta pripravljeno ambulanco, ki bo Humphreya takoj odpeljala v bolnico, in McLaughlin bo vse stroške naprej plačal, kar se tiče bolnice, in pripravljen je plačati tudi za pogreb. In ko bo zmaga odločena, ko bo Humphrey ležal v bolnišnici, bo McLaughlin spil še en ducat steklenic pive in se bo veselo vračal domov!

Humphrey je na to odgovoril, da ne sprejme dvoboja, kajti prvič, pravi Humphrey, dvomi, da bi McLaughlin lahko dobil dobro pivo, drugič, on nikakor ne more videti opojne pijače, najmanj pa ne, da bi se slednja uživala v njegovi navzočnosti, in tretjič, pozna McLaughlina, da zna prenesti silno množino ječmenovca.

S tem je bil poziv na dvoboj končan, toda McLaughlin še vedno zatrjuje, da pivo ne more nikomur škodovati, je zdravo za mlade in stare, in da je pripravljen vsak čas za ta dvoboj.

Moral je iz tega je pa ta: vsaka stvar škoduje, ako se ne zmerno uživa. Popijte dve galoni vode, pa boste čutili posledice. Popijte deset zavojev popcorna, pa boste se znašli v bolnici, in nalijte si pol galone žganja, in pogrebniiki bodo imeli opraviti z vami. Zmernosti, te nam je treba, ne pa nezmernosti ali pa abotne prohibicije.

D O P I S I

S pota. — Prvo veselo snidenje v Denverju! Nepopisno je bilo veselje, ko sta se pozdravila brata Josip in Frank Smole po 30 letih. Sestala sta se na denverskem kolodvoru, v petek, ob eni uri popoldne. Na postaji je čakala vsa Smoletova družina in poleg teh še drugi. Bil je t a m tudi g. župnik John Judnič. Ker smo imeli par ur časa, smo se peljali v slovensko naselbino. Ogleдали smo si cerkev in potem smo šli k Smoletovim, kjer je bilo radosti in veselja polna hiša.

Kakor sta bila vesela svidenja Mr. in Mrs. Smole, tako sva se ga razveselila tudi midva s sooprogo, ker sta Mr. in Mrs. Smole najina domačina in znanca še iz mladih let. Tukaj smo pozabili vse težave potovanja in domotožja. Človek, ki prvič potuje po dolgih letih, se kar ne more privaditi in ga vedno vleče nazaj k njegovi družini. Tako vem, da bi jo bila Mrs. Smole že drugi dan potovanja najraje pobrisala nazaj v Cleveland. Če bi jo bili pa vprašali v Denverju, če se ji kaj toži po domu, bi bila pa rekla, da tako srečna ni bila še nikdar v življenju.

Družina Frank Smole ima prijazno hišo na 4683 Franklin St., ter v katoliškem duhu vzgojene sinove in hčere. Mr. in Mrs. Smole sta doma iz fare Preserje, prav od tam, kakor pisec teh vrstic. Sin Frank je bil lansko leto obiskal Cleveland, ko se je nahajal na poročnem potovanju.

Upravištvu Ameriške Domovine se prosi, da takoj prične pošiljanje lista na gori omenjeni naslov.

Iz Denverja smo odpotovali v petek, 16. maja zvečer in smo se pripeljali v dve in pol urah v državo Wyoming, v mesto Cheyenne, ki je glavno mesto te države. Država je redko naseljena in je štela pred dvema letoma komaj 247,000 prebivalcev.

Tukaj so same nepregledne ravnine, po katerih se pasejo črede goveje živine, pri katerih strazi jo romantični "cowboyi."

Ko smo dospeli v to mesto, je padal dež, kar je tukaj jako redka prikažen. Dežuje ponavadi samo spomladi in jeseni. Poleti pa pada takozvani peščeni dež. Viharji dvignejo cele oblake peska s površja zemlje, kateri potem zopet pada na tla, prav kakor dež.

Odpeljali smo se iz Cheyenne in v par urah smo že zagledali nakaj palcev snega. To je Mr. Smoleta in mojo soprogo zelo ostrašilo, ker sta imela seboj slamnike, in sta mislila, da bi potrebovala kosmate kučme.

Vozili smo se po sami nepregledni ravnini, poraščeni z nizkim grmičjem, podobnemu našemu brinju, samo da je sive barve. Videli smo mnogo divjih kokoši, ki so iste barve kot grmičje in jo človek ne opazi prej, da pride do nje. Včasih se jih dvigne cela jata v zrak, kakor oblak.

Tedenski report vzhodnega okrožja

Poroča zastopnik JOŠKO PENKO

Teden je zopet okrog in moja želja je, da podam javnosti report spremembe v naselbini. Poročilo hočem v glavnem usmeriti na Holmes Ave., Saranac Rd. in druge stranske ulice, katere vežejo ti dve cesti. V splošnem vlada na tem teritoriju zdravje in tudi delno zadovoljstvo. Brezposelnost je glavno vprašanje bodočnosti, katero rojake muči in jih finančno slabi, da bi mogli bolj udobno živeti. Smrtnih slučajev na teritoriju minul teden ni bilo in kolikor je meni znano, tudi prirastka ne. Bilanca življenja je torej še vedno v ravnotežju. Kaj naši trgovci delajo, bo gotovo zanimalo posameznike, posebno še, ker so naši Slovenci, in marsikomu ožji rojaki, znanci in prijatelji. Škodovati nima nikomur, če jih slučajne se ne pozna, če se mu jih sedaj s kratkim opisom malo predstavim. Slovenci smo se in se bomo radi medsebojno spoznavali, pa naj živimo kjerkoli.

Kaj rad, kadar hodim po Saranac Rd., skočim v vas k Leopoldu Kaušku, kateri lastuje in v družbi Frank Kovača, čistilnico za obleke. Fanta znana tudi prav lepo likati in skoraj iz starega novo narediti. Opazil sem, da sta zelo zaposlena in da imata vpisanih več ljudi, ki pomagajo pri delu, da je njih postrežba hitrejša in točnejša. Njih firma se oficijelno naziva "Collinwood Dry Cleaning Co." in ima svoj sedež na 15210 Saranac Rd. Kavšek je vesela in dobrovoljna doljenjska duša, doma iz Stične. Njegov karakter je zelo lep in prikljupljiv vsakomur. Družabnik Kovač je pa kraška korenina, kremenitega značaja, poln zaupne dobrosrčnosti, rojen z duševno inteligenco. Njegova zibelka je tekla v Grahovem pri Cerknici. Družabnika imata pa tudi pridni ženici, ki zelo marljivo delati pri družabni obrti. Med njimi vlada popolna harmonija, zato tudi uspešno napredujejo.

Ferline Joseph je grocerist na Saranac Rd. in E. 155th St. Znan je po dobri in solidni postrežbi. V Ameriki se nahaja že 30 let in je poznana osebnost iz St. Clair ceste, kjer je pred časom vodil zelo obširno mlekarino. Možak se počuti deloma utrujen, vsled dolgoletnega napornega dela in sklenil je začasno se umakniti iz trgovine v privatno življenje. Možak je tipičen in dobrovoljen Dolenjec. Za svojo boljšo polovico v življenju si je dobil rojakinjo iz Rovt pri Logatcu.

Na 15708 Saranac Rd. je Lisjak Karol, tudi grocerist, poznan daleč na okrog po dobro nedeži kvaliteti prek

ZOPET BO NEKAJ POSEBNEGA V GIRARDU

Zopet smo se nekaj posebnega zmislili v Girardu. Sezona prireditelj v Domu se bliža h koncu in najlepši mesec maj tudi in tako se zopet pričena sezona zabavnih prireditev v prosti naravi, med zeleno cvetočim gozdiči.

Zares, krasno je v prosti naravi: ptički nas razveseljujejo s svojim petjem in lepota zelene narave nas poživlja in tako pozabimo vsaj nekoliko na naše vsakdanje skrbi in težave.

Zato smo pa delničarji tukajšnjega Slov. Doma sklenili, da predno se podamo v prosto naravo, da zaključimo to sezono v Domu na Decoration Day, to je na 30. maja z jako bogatim programom. Na ta dan se bo namreč pri nas vršilo "žeganje" in poleg tega bo pa še koncert pevskega kluba iz bele Ljubljane, iz Clevelanda, pod vodstvom Mr. Rudolfa Perdana. Pri koncertu sodeluje tudi hčerka Mr. Perdana, gđc. Jeanette Perdan, ki nastopi v solo spevu. Ona ima jako krasen sopran in nam je še v spominu od zadnjega koncerta v Warren, O., ko je nastopila skupaj z našim tenoristom g. Banovcem. Zela je mnogo priznanja za pesmice, katere je res zapela tako lepo s svojim ljubkim glasom.

Mr. Perdan nam je obljubil, da bo njih orkester igral take za ples, da bo vsem ustreženo: bodo polke, valčki in pa za mladino take, ki jih mladina ljubi.

Kakor sem že prej omenil, da se vrši žeganje in na to žeganje prihajajo naši gostje iz naše bele Ljubljane, iz Clevelanda, z bogatim programom naše lepe slovenske pesmi. Gotovo se še spominjate na čase, ko se je vršilo žeganje v naši rodni domovini, kako so prihajali ljudje iz bližnjih in daljnih vasi in tako obhajali žeganje — zares, lepo je bilo! In kako se je vse veselilo tega dne!

Tudi naše kuharice so obljubile, da bodo za to naše žeganje napekle potice in krofne in pa tudi pohanih pišk ne bo manjkalo. Vidi se, da bo res nekaj imenitnega in nekaj posebnega in bo lahko žal vsakomur, ki bo to žeganje zamudil.

Delničarji Slov. Doma prijazno vabimo cenjeno občinstvo na to prireditev, iz vseh bližnjih in daljnih naselbin, da posetite to prireditev v velikem štvilu, da napolnite dvorano in pokažete pevcem iz bele Ljubljane, da znajo ceniti in upoštevati njih talente.

Pričetek koncerta je ob pol treh popoldne, v petek 30. maja. Po koncertu se prične žeganje in ples, ki bo trajal do polnoči.

Končno vse skupaj prav lepo pozdravljam in vam kličem: na svidenje 30. maja popoldne v naši prijazni naselbini, v Girardu, O.

John Dolcic,
delničar Slov. Doma.

NE POZABITE NA "MLINI POD ZEMLJO"

V nedeljo, dne 25. maja, priredi dramatično društvo Adria v Slovenskem Domu na Holmes Ave., igra v petih dejanjih "Mlini pod zemljo." — Igra se vrši v starem Rimu, v času, ko je poganstvo v svoji ljutostjo napadalo mlado krščansko cerkev. Ta igra je nadvse krasna; je polna pretresljivih prizorov, ki segajo globoko v srce, ne manjka ji pa tudi humorja. Ko jo je omenjeno društvo igralo pred kakimi šestimi tedni prvič, tedaj je bila splošna sodba: To je bila najlepša igra, kar smo jih kedaj videli na naših slovenskih

odrih; želeli bi, da bi jo ponovili! Torej jo bomo na splošno željo ponovili.

Sklenili smo, da jo bomo prihodnjo nedeljo igrali dvakrat, in sicer: Popoldne ob dveh za otroke — vstopnina 25c. Zvečer pa za odrasle ob navadnih cenah. Odrasli, ki bi se radi udeležili popoldanske prireditve, plačajo 50c. Vstopnice za popoldansko prireditev ne bodo veljavne zvečer. V predprodaji dobite vstopnice v trgovini Mr. F. Lauricha na Holmes Ave in 156th St.

Nadalje je bolje, ako zalivamo rastlinam manjkati, a tedaj temeljito. Zakaj, če le malo zaliješ, se zemlja ne premoči globoko in tako tudi korenine ne morejo rasti v globoko, ampak se razraščajo le pod površjem, kjer se ob suhem vremenu posušijo, če si le enkrat pozabila zaliti. Pri pogostem ali slabem škropljenju vrta rastline ne uspevajo. Ako pa vrt močno zaliješ, se korenine krepko razvijajo po vlažni zemlji in potem jim suša ne more zlepa do živga.

Prst na površini je treba vedno zrahljati, ker s tem ohranimo spodnjo plast vlažno. Zemlja se tem hitreje posuši, čim trša je zgornja plast. Narede se razpoke, skozi katere izpuštevajo vlaga, tudi korenine se pri tem potrgajo, in rastlina trpi. Zato je dobro zemljo zrahljati in jo pokrivati z drobnim gnojem, šotnico, žaganjem, česlom in drugimi rahlimi snovmi. S takim rahljanjem pa dosežeš tudi, da ti potem ni treba toliko zalivati, ker vlaga ostane rastlinam, tla ne razpokajo; pa tudi pleti in okopavati je treba manj, zakaj prerahljana in z rahlim gnojem pokrita zemlja ne naredi skorje tudi pri najhujših plohah ne, popije vsako kapljico in rastline se ne oškropijo, oblatijo in onesahajajo. Ako so tla pokrita, lahko tudi prilivaš, če si je solnce, kar je posebno velike važnosti ob suhem vremenu.

Stvar je namreč ta: Če poleti solnce ves čas pripeka na nepokrito zemljo, se ta tako ogreje, da voda na njej kar zavre. To za rastline ni dobro, ker jih spari. Zaradi tega se tudi ne sme zalivati čez dan, ampak le zvečer ali zjutraj. Če pa so tla pokrita, je izkušnja pokazala, da smemo zalivati tudi ob najhujši vročini. Tedaj lahko zalivaš tudi z mrzlo studenčnico, ker se voda skozi plast gnoja preceedi in s tem sama primerno ogreje, tako da ne škoduje rastlinam.

ZA KUHINJO

Goveje meso z gorčico. Govedino (kos od stegna) razreži na male zrezke, jih potolci, osoli, popopraj in po obeh straneh namaži z gorčico (ženofom). Na masti zarumeni dve zrezani čebuli, na kar položi noter zrezke, prilij par žlic jesiha in malo sesekljanih kislih kumaric, pa pokrito duši, da postane meso mehko. Približno čez eno uro prilij četrta litra kisle smetane, v kateri si zamešala eno žličico moke, žlico paradižnikove meze in žlico kake začimbe. Naj vse skupaj počasi vre še pol ure, potem daj na mizo s krompirjem ali rižem.

Dušeno goveje srce. Prereži goveje srce čez polovico, ga posoli in na špehu dobro opeci, nato ga zalij z juho. Zalij toliko, da je srce pokrito in pusti tako vreti, da postane mehko. Nato zmešaj v skodelici tri žlice kisle smetane z žličico moke in prilij to k soku. Ko je dobro prekuhan, vzemi srce iz soka, oziroma juhe, ga razreži na poljubne kosce in jih zložene na krožnik in polite s sokom daj na mizo.

Svinjsko meso z zelenjavo. Zreži na kocke pol funta mastnega svinjskega mesa, deni meso v kozo in prideni na rezance zrezano zelenjavo, nekaj listov ohrovt, zelja, 1 koren, 1 por, korenino peteršilja, košček zelene in dva olupljena, na kosce zrezana krompirja; prilij žlico kisa, osoli, prideni ščepec popra in pol litra vode; pokrij in duši na ognjišču najmanj eno uro. Postavi kot samostojno jed na mizo.

Praščica ledica dušena. Ledita se očisti vsega loja, kolikor mogoče potegni ž nje kožico in zreži na tanke rezine. Popari z vrelo vodo, takoj odcedi in še z mrzlo poplakni. Razgrej v ponvi eno žlico masti in zarumeni v njej nekaj koscev čebule, prideni ledice in jih med dušenjem mešaj 8 do 10 minut. Nato potresi z eno žlico moke, velik ščepec stolčene kumne in popra, prilij

toliko vode, da je polivka gostejša, osoli in Ro 1 do 2 minuti vre, prilij žlico kisa in daj s krompirjem pirejem na bizo.

Ocvrta jetra. Zreži svinjska jetra na mezinice debele rezine, osoli jih ter povaljaj v moki, raztepenem jajcu in krušnih drobtinah. Ocvri jih v razbeljeni masti ter jih postavi s kislo repo ali solato na mizo.

PRAKTIČNI NASVETI

Vojnene obleke, zamazane od prahu ali pokapane od mastnih jedil in podobno, očistimo, ako jih skratčimo temeljito s sledenjo tekočino: na pol kvorta vode en kozarec jesiha in dve jedilni žlici salmijaka. Še vlažno zlikamo. Posebno priporočljivo je, postopati na ta način z moškimi hlačami in ovrtniki pri telovniku vsakokrat, kadar jih likamo, ker se tem lažje očistijo.

Kako poznaš, da je črno vino umetno barvano? — V vino po-

DRUŽINSKO PRAVO ŽENE V SOVJETSKI RUSIJI

Kljub ogromnemu nameščenju žen v Rusiji in zapadni Evropi je vendar pretežnemu številu ženstva družina in gospodinjstvo še vedno najprimernejše torišče za delo.

Kakšne pravice ima žena v družini in zakonu na Ruskem? Glavno načelo družinskega in zakonskega sovjetskega prava je ukinjenje vsakere neenakosti.

Ko se ženska omoži, lahko obdrži svoj dekleški priimek, ako želi. Zakonca sama izjavita, če hočeta imeti skupni priimek, ženini ali moževi, ali pa obdržita vsak svojega. Ako je žena ino-zemka, obdrži v zakonu svoje prejšnje državljanstvo. Zakon ne omejuje državljskih pravic žene: Oba zakonca sta popolnoma svobodna v svojem poklicu in delu. Po zakonu ni žena prisiljena, da bi morala iti za možem, če se preseli drugam. Če eden zakoncev spremeni bivališče, ni drugi dolžan iti za njim.

Imetje, katero je imel mož ali žena še pred poroko, ostane tudi v zakonu lastnina dotičnega; le ono premoženje, ki sta si ga v zakonu skupno pridobila, postane skupna last. Če pride med možem in ženo do spora, tedaj določi sodnja vsakemu

OVČAR MARKO

Janez Jalen

Da bi že vsaj jarce lahko v reber zapodil in bi veje za jalovino ostalo.

O svečnici, so rekli stari, da za živino mine šele pol zime.

Če je letos ni minilo več, se bo morala krava, ko pride na travo, ob plot nasloniti, če bo hotela zamukati, tako bodo osla bele.

Konjem ne kaže trgati. Ali naj samotež vozim iz Trsta.

Svetogaj je povedal, da mu je ponoči volk odtrgal psa izpred hleva.

Na Dolenjčevem gnoju je še predsončnim stikal.

Sodrga! Če so pozimi, ko je vse škripalo, pritiskali v vasi, no. Ne pa na pomlad."

In našeli so zapovrstjo vse, kar so zagrešili volcje tisto zi mo.

"Lenčuko so v ovčjak vdrli in so mu eno samo noč poklali pet-najst jarcev.

Poljanarju je pri belem dnevu odnesel kozo.

Volkanu so v hlev prikopali in raztrgali junico.

Če bi Klemenec ne imel psa s seboj, bi mu bil razmesaril ko nja; tako je pa šel s psom.

Muhovec se mu je sam komaj ubranil.

Kdor ni pozimi vsak večer psa zapiral, je že davno brez njega. Še Jernej jim Volkuna ni zaupal zunaj. Enega samega ta pes res zmaga; naj pa prideta dva ali več.

Zajčjih in lisičjih sledov ni bilo skoraj nič v snegu. Srnjaka ne vidiš več. Edino gams se jim še za silo umiče.

In medved je že zunaj, na Reber bo hodil po živino; saj drugoga nima kaj jesti.

To bo zverjad klala jarce po planinah. Kdor ne bo imel dobrega pastirja, mu jih bo dokaj zapasel."

Spomnili so se Jerneja in Balant je za vse povedal: "Škoda, če res ne bo mogel več pasti. — Škoda, njega in psa. Koga boš potem vzal, Podlipnik?"

"Rotijin Tevž se mi ponuja."

"Tevž?" mu je vpadel Podrobar, ki je bil za srenjskega župana. "Kdo bo pa pri kravah tretjinil? Lansko leto se ni slabo obnesel."

"Zato pa," je ponagajal Podlipnik Podrobarju, katerega je skrbelo, kje bo iskal drugega tretjineka. "Kdo pa ima rad slabega pastirja."

"Volkuna bo manjkalo pri živini, če res Jernej ne bo več mogel," jih je ustavil Skočir, ki ni maral zbadanja med sosedi.

In so tako sklenili, da bo sretna kupila Volkuna, ker za kratk čas pes, kakor tele velik, pri bajti preveč poje. Izgovor so morali dobiti, da ne bi kdo mislil, da kmetje ne morejo brez kajzarjev prebiti. Volkun bo stražil pri tamorih. Primožev Marko bo pa tretjinil, da bo pomagal preživljati starega in deklete, in da bo psa privadil na drugega človeka.

Za pogovarjajočimi se vrstami pa je šel Marko in je vse slisal. Stisnil je pest v žepu, zavil naravnost čez meje domov in se grede rotil, da Volkuna ne da in da ne gre za kniškega tretjineka: "Drugam bom šel past, če ne bo drugače; v drugo faro, če ne bo drugače; četudi na Koroško."

Mahljaje z repom mu je prišel naproti Volkun.

Rozalka je že razživila ogenj na ognjišču. Manica pa je zlezla k oču za peč.

Vse po vrsti je povedal oču, kako so se pogovarjali iz cerkve grede. Jernej je zamišljeno poslušal, nekajkrat vmes povprašal in umolknil.

Manica se ni mogla premagati, pritisnila se je k njemu in proseče vprašala: "Kajne, oča, da Volkuna ne damo?"

"Nič se ne boj, Manica."

Otrok je skočil izza peči, nateknil coklice in oddrsal pred hišo pravit kožuhastru prijatelju: "Mi te ne damo, Volkun. Jaz te ne dam, pa oča te ne da, pa Marko te ne da, pa Rozalka tudi ne."

In sta se igrala otrok in pes, dokler nista vsa vesela in že lačna pridrevila k ognjišču čakati na zakasnelo južino.

Jernej pa je dvignil glavo iz zamišljenosti in je vprašal: — "Marko! Kaj ko bi ti zanaprej pomladi prevzel Podlipnikov trop?" Takrat se je Marko zavedel, da so gospodarji iz cerkve grede oča prav presodili. Skozi stisnjeno grlo je odgovoril: "Bi, oča."

Da skrije solzo, ki mu je silila v oko, je snel pomarančo z beganice, jo olupil in razčetril in oddelil vsakemu četrtino, oču in Manici, Rozalki in sebi. — Do večera je razen treh krljčev vso pojedla Manica. Drugi trije so jo samo pokusili, drugo pa na skrivnem dali Manici, ljubljani.

Jernej pa je polglasno potopil: "Ljubi moj Bog! Opešal sem, pa se bom moral delati še trdnega. Komaj bi bilo, da bi človek na stara leta lagati začel, ko ljudje nimajo preudarnosti."

Najprej se je pokazal sneg na Belščici in na Stolu, kaj nato v Kleku in preden je Rozalka pomila lonce in skleda, se je usul tudi v Krnicah.

Manica je prihitela v hišo: "Oča, sneg. Spet gre sneg. Zakaj gre. Dovolj ga je že bilo za letos."

"Bog bo ž njim kajzarjem pognojil," jo je poučil oča.

Nejevoljna je bila za sneg zato, ker se je že več dni lahko pred hišo igrala pastirico, sneg jo je pa zopet pregnal v hišo: "Kam naj sedaj ženem živino na pašo," jo je zaskrbelo.

"V hišo jih prinesi, bova za pečjo pasla."

Manica je imela ovčke in kozice, telčice, krave in vole iz turšičnih stebel. Naredil jih je Marko. Pa tudi oča je včasih preprosil, da je večal nje no čredo.

Prve pomladne solnčne dni je pobral Marko za hišo konec turščine, ki jo je veter iz bogve čigavega stoga tja prinesel. Z nabrušenim tolmincem je odrezal kake štiri prste dolg, gladek konec, odklal spodnjo stran tik nad robovi, jo očistil stržena, naklal iz košenaste vlaknine ožje in širše trčice in jim odmeril dolžine. Štiri je zasadil spodaj v stržen, spredaj dve in zadaj dve za štiri noge; zadaj v sredo eno, katero je zavil navzdol, za rep; dve precej široki in kratki vodoravno spredaj ob strani — za ušesa; in roge in vime je prav tako naredil.

Manica pa ga je gledala in povpraševala: "Kaj delaš, Marko?" — "Boš že videla." In zopet in zopet: "Kaj boš naredil, Marko?" — "Boš že videla." In tako jo je zavračal tako dolgo, dokler je ni razveselil z: "Na, kravo!"

Veseli je bil otrok igrače, toda Manica je hotela še telčica, in ji ga je naredil. In junico. In vola. In Marko je vse znal in Manici vse rad naredil. Mehkovolnatim, zavaljenim ovcam in jagetom, in kostrunom in butastim mrkačem je napravil trupelca iz samega stržena.

Manica je stekla v svinjak, kjer je imela zaprti svojo čredo — prašička so že pred božičem zaklali — in je prinesla v predpasniku govedo in drobnico in razpostavila svojo živino za peč. Tam so bila njena Jezerca, nižja planina. Teme pa je krstila za Zelenico, višjo planino.

"Oča! Danes homo gnali na Zelenico in nas šest tednov ne bo nazaj."

"No le, Manica."

"Ali mi boste kaj pomagali?"

"Saj boš vsej čredi lahko sama kos, ko si mlada in hitro ho-diš."

"Ne vem, če bom. Voli tako nagajajo."

Kakor bi se bil rad igral z otrokom, ni mogel, preveč je bil utrujen od bolezni in skrbi.

Manica je prestavljala iz turščine narejeno živino na teme, jo naganjala in karala: "Lisec, kam boš? — Cika, pusti mallega! — Na, mali, na!"

Naenkrat se je domislila: — "Kaj, če pride volk, ko nimam nič psa v tropu. Marko, naredi mi psa; pa ne iz slame, lesene-ga, da bo imel močne čeljusti in hude zobe. Okovane zobe mu naredi."

"Danes ne, Manica. Danes je nedelja in še cvetna. Kar kdo v nedeljo lesa narezlja, mu bo na sodnji dan na rokah zgorel."

"Pa jutri. Tudi gradanico mora imeti, da mu volk ne bo mogel pregrizniti vratu."

Pod noč je prišel Podlipnik. Prinesel je Jerneju polič vina in kos pogače, da je imel izgovor za svoje poizvedovanje. Jerneja ni hotel žaliti, saj je že za njegovega očeta pasel pri hiši, sam pa tudi ni maral, da bi moral nazadnje najeti slabega ovčarja. Za dobre, je vedel, se bodo letos že davno pred svetim Jurjem gospodarji kar spopadli.

O vremenu in živini, o zdravju in boleznih, o planini in dolini, o vsem tem sta se že pogovorila, le o tistem, zavoljo česar je Podlipnik pravzaprav prišel, ni sta mogla začeti.

Vesti iz domovine

STRAŠEN POŽAR NA BLOKAH

Na 27. aprila smo imeli otvoritev razstave drž. hig. zavoda v šoli s 3 predavanji. Popoldne pa so prihiti gasilci iz Cerknice s svojo godbo k nam na Bloke. Godba je zaigrala par komadov in občinstvo dvignila v slavnostno razpoloženje.

Okrog 11 ponoči pa je izbruhnil ogenj pri spodnjem Petraču. Na mah sta bila hiša in tik nje stoječi hlev v ognju, ki je širil visoko v zrak in razsvetlil s svojo grozo skoro vso okolico. Tukajšnji župan g. Stanko Lenarčič, ki je ravno prišel domov in, ker je sosed Petraču, se je na vso moč potrudil, da je sklical ljudi iz hiš. Ogenj, ki se je bliskovito širil preko Petračevega skednja na Dubčevo hišo in hlev, je hotel zagrabiti tudi kozolec. Ljudi se je polastila strahotna panika, ker so veliki ognjeni komolci letali visoko po zraku in ogrožali bližnje objekte, kozolce, skednje, hiše, kar je vse večidel krito s slamo. Vnel se je tudi že Kranjčev kozolec, ker pa so ljudje, ki so hitro splezali na strehe, preprečili.

Iz goreče Petračeve hiše so rešili teto Nežo ravno ob pravem času. G. Stanko Lenarčič je prinesel lestvo, po kateri je hitro splezal v podstrešno sobo tukajšnji orož. komandir g. Jordan, ki je s prisotnostjo duha, vključ temu, da je soba bila že zajeta od ognja, prijel teto, ki se nikakor ni hotela rešiti s skokom skozi okno, in jo prinesel po lestvi na varno. Oba sta dobila precejšnje opekline. Domača motorna brizgalna in dve ročni brizgalni, ena iz Vel. Blok, so neumorno pošiljale vodene curke, dokler niso požara do dobrega udušile.

Skoda je precejšnja, ker je bila Dubčeva hiša pred par leti prenovljena in prezidana. Zavarovalnica ni nikakor tolikšna, da bi krila vso nastalo škodo. Dubčeva hiša je kot nalašč premalo zavarovana, češ da je z opeko krita. Živino in pohištvo so skoro vse rešili. Petračevi teti je pa vse zgorelo, tako da je sedaj prava reva na stara leta.

O vzroku požara ljudje marsikaj ugibljejo, gotovega pa ni, česar ne vedo. Pri vsej nesreči je bilo to dobro, da je bila noč nenavadno mirna in da je bila naša burja saj krotka in neznatna. Vendar se vedno dovolj nevarna, da bi bila, če bi bila močnejša, vsej Novi vasi lahko postala strahotna. To so vsi navzoči soglasno uvideli in se zavzdali položaja. Zato pa so delali, kar so mogli, da so požar v kratkem ukrotili.

Slikar Franc Strle umrl. Te dni so nas listi presenetili z vestjo, da se je naš slikar g. Franc Sterle v Londonu, kjer se je nekaj časa mudil, ponesrečil. Motociklistična nesreča ga je nenadoma položila na bolnišni posteljo, kjer je ležal več dni v agoniji in končno 28. aprila ob 9. zvečer izdihnil.

Akademski slikar Franc Sterle je bil rojen 1889. v Dolenji vasi pri Cerknici. Študiral je na stari ljubljanski umetno-obrtni šoli in pozneje na dunajski akademiji, katero je absolvirал leta 1912. Postal je izvrsten risar, ki se je specializiral na portretno stroko. Hodil je neomajno svojo pot, zvest realni in portretni podobnosti in se ni udaljal nobeni enodnevni struji. Izrazitega portretista izza Vesela in po Kobilični smrti nismo imeli razen njega in g. Vavpotiča. Pa je Sterle užival sloves solidnega portretnega slikarja, ki je znal zadeti fiziognomijo kakor malokdo drugi. Naslikal je veliko portretov, med temi lepo številno naših odličnikov (znani so portreti gg. Grassellija, knezoškofa dr. Jegliča, dr. Tavčarjeve, Stritarja i. dr.) Bil je kot človek bolj samosvoji in le ožja družba ga je štela medse. Med

drugim je bil tudi med ustanovitelji umetniške šole "Probudaj", kateri je več let tudi načeloval. S Strletom smo izgubili solidnega portretista in blago človeško dušo, ki naj mu bo lahka zemlja, čeprav tuja.

Kranjska gora. Pokopali so 30. aprila komaj 21-letnega Jožefa Smoleja iz Rut. Pri vojakih se je prehladil in nalezel jetike. Bil je dober in miren mladenič.

Podgorica. Umrl je 1. maja Peter Kos, posestnik iz Podgorice po zelo mučni in dolgi bolezni.

V Ljubljani, Stritarjeva ulica 7, je umrl znani meščan ljubljanski in bivši gostilničar, g. Anton Zabukovec.

Umrl je v mestnem zavetišču v Japljevi ulici g. Jožef Gostič, vpokojeni kurjač državne železnice, star 70 let.

V Stožicah je umrl Andrej Persin.

Umrla je učiteljica gđ. Iva Orlova v Leonišču.

Neverjetna podivjanost. V vasi Borovo pri Vukovaru se je zgodil grozen zločin. 26-letni Mijo je živel ločeno od svoje žene. Prišel je k svoji 70-letni materi, ki ga je vzela k sebi. Ko se je sin v gostilni napil, je ponoči pijan priklovratil domov in svojo sivo mater zadavil z rokami.

Stoletnica rojstva Janeza Trdine. V Mengšu se bo 1. junija 1930 odkrila spominska plošča pisatelja Janeza Trdine ob njegovi stoletnici rojstva. Glavni odbor za odkritje plošče, ki je delo razdelil posameznim odsekom, je naprosil dr. Josipa Stembergerja, sedanjega lastnika pisateljeve rojstne hiše, da bi dovolil vanjo vgraditi spominsko ploščo, kar je g. doktor rade volje dovolil ter odstopil tudi svoje dvorišne prostore, kjer se bi po oficijelnem delu odkritja plošče vršila ljudska veselica.

Smrt vzorne žene. Dne 6. maja se je preselila v večnost blaga žena škocjanskega župana, Neža Marinčič, mati petih še nepreskrbljenih otrok. Dolgo časa je bolehal na srčni vodnici in ni bilo več pomoči zanjo.

V Jaršah ob Savi je umrla po dolgem trpljenju Marija Dimnikova, žena bivšega deželnega poslanca Miha Dimnika, mati g. župnega upravitelja Martina in še šestih drugih otrok, od katerih so trije posestniki lastnih kmetij.

Oče ni mogel priti na pomoč. Na velikonočni ponedeljek popoldne je utonil pod savskim mostom v Radečah pri Zidanem mostu Milan Stefančič, 12-letni sin železniškega uslužbenca. Milar in njegov 14-letni brat sta stopila v čoln, ki je bil priklenjen pod mostom. Voda je tam precej deroča. Čoln se je prevrnil. Starejši se je takoj oprijel čolna, mlajši se je pa skušal rešiti s plavanjem, pa ga je deroča voda pogoltnila. Oče sam je opazoval žalostni prizor z železniške postaje, ni pa mogel priti na pomoč, ker je bil v odgovorni službi.

NA DUNAJU JE 2,000 ODVETNIKOV

Te dni je na Dunaju izvršil samomor odvetnik Ludwig Schweinburg, radi denarnih neprilic. Ob tej priliki ugotavljajo listi, da je bilo pred vojno, ko je bil Dunaj središče velike države, na Dunaju 1,500 odvetnikov, danes pa, ko je Dunaj središče male republike in ima pol milijona prebivalcev manj, prebiva v njem 2,000 odvetnikov, ki jim gre tako slabo, da večina njih ne more vzdrževati niti pisarne.

V Zedinjenih državah se pri delu letno postavno 100,000, 000 galon alkohola.

"JAZ EDINI SEM OSTAL ŽIV"

Kralj Česar ali Zoser, faraon tretje dinastije v Egiptu, si je zgradil kamenito hišo, ki naj bi bila njegov grob in ki jo danes poznamo kot stopničasto piramido v Sahari. V tej najstarejši izmed vseh znanih piramid so našli kip Česerja iz apnenca. Česar je bil mogočen zavojevalec in si je kraljestvo razširil tja do Dolenje Nubije. Bolj ko vsi najdeni predmeti pa je zanimiv napis, ki ga je vrezal v kamen neki egiptovski vojak, ki je znal pisati s hieroglifi. Glasi se: "Od moje čete, ki se je vojskovala v Puntu, sem jaz edini ostal živ in prišel sem molit k svetišču svojih očetov."

Punt je bil pokrajina južno od Nubije, blizu današnje Ugande ob jezeru Viktorija. Prav tam so pa našli še drug napis, ki si ga pa niso nič težko raztolmačili, ker je bil vrezan v angleščini in ga je napisal Avstralec, ki je v svetovni vojni prišel na afriške bojne poljane. Glasi se: "Od moje čete, ki se je borila na Gallipoliju, sem jaz edini ostal živ. John Smith 1917." Ali ni to žalostno, da mora vojak, ki je 10 tisoč milj daleč prišel iz svoje domovine na tuje poljane preživati kri, skoraj z istimi besedami obsoditi žrtve vojne, kakor jo je obsodil njegov tovariš pred 4 tisoč leti, in to danes, ko si domišljamo, da smo na višku kulture in je polno mirovnih in razorožitvenih konferenc!

Od Soče do Jadrana

Novo moderno cesto grade od Senožeč do Famelj. — V Idriji so pokopali: 33-letnega rud. pisarja Stanislava Ferjančiča, 29-letno Marijo Marovcevo, 63-letno Marijo Močnikovo, 28-letnega Rafaela Kosmača in 55-letno Franciško Vončinovo. — V srednji Kanomlji je umrl posestnik Ferdinand Likar, p. d. Mohorič. — V Dekanah v Istri je umrl 80-letni posestnik in cerkveni pevec Peter Piciga. — V Stomažu na Vipavskem je umrla 39-letna vdova Franciška Klemenčič, mati šestih otrok. — Župna cerkev na Gočah pri Vipavi praznuje letos tristoletnico obstoja. — V Tomaževiču na Krasu je preminula 45-letna Alojzija Pečenikova. Zapušča 6 nepreskrbljenih otrok. — Pri Ralcevi v Velikem dolu so pripeljali domov listje. Ko so ga spravljali na hlev, je mlada gospodinja začutila, kako jo je nekaj zbodlo. Noga ji je pričela otekati in morali so jo peljati k zdravniku v Komen, ki je dognal, da jo je pičil modras. Za mlado mater, ki ima dojenčka, bi bilo postalo nevarno, da ji ni zdravnik brž nudil prve pomoči. — V tržaški bolnici je umrla Ivanka Grudnova iz Zgonika. — V Lomu v Gorah je umrl stari Robnik, kap pa je zadela 24-letnega fanta Angela Bevka. — V Zadlogu pri Črnem vrhu je preminul posestnik Franc Zagoda. — V Tolmin

SAMO ZA EN LAS

Spisal GABARIOU

za "Ameriško Domovino"
A. ŠABEC.

"Kdaj?"

"Onega dne, ko smo šli v grad Boiskoran."

Baron se je skušal domisliti. "Ne spominjam se," je rekel končno.

"Ali se ne spominjate, da ste odšli iz sobe, in sicer zato, da je mogel služabnik Anton bolj odkritosrečno odgovarjati na moja vprašanja?"

"Ah, da, spominjam se," je vzkliknil Šandor. "In vi mislite —"

"Mislim, da so moji zaključki pravilni, gospod. Toda zdaj ne bom storil ničesar tozadevno. Ker moramo biti pasivni, dokler ni predhodno zaslišanje končano. ne bom začelno ukrenil ničesar, toda poizvedoval bom nekoliko med tukajšnjim ljudstvom, ki mi bo morda več povedalo, kakor mi je povedal Anton. Brez dvoma imate med svojimi prijatelji ljudi, ki morajo biti dobro informirani, — gospod Senešal ali dr. Seigneboš, na primer?"

Komaj je odvetnik to izgovoril, ko se je začel zunaj glas dr. Seigneboša, ki je rekel služabniku, naj ga pripravi gospodoma.

Doktor je padel nepričakovano, kakor bomba v sobo. Preteklo je štiri dni, kar ga ni bilo tam in ta čas je prebil največ s preiskovanjem duševnega stanja Kokolo-a, katerega je preiskaval v družbi s svojimi prijatelji.

Bil je še med vrati, ko je zaklical:

"Semkaj me je privedlo moje mnenje, ki utegne odvzeti gospodu Boiskoranu zadnjo iskrico nade na svobodo, če ne bi bilo pravilno uporabljeno."

"Ali je kaj novega?" je vprašal Folgat.

Doktor je najprej skrbno zaprl vrata, nato je položil svojo palico in slamnik na mizo in rekel:

"Ne, novega ni ničesar. Kakor prej, vztrajajo še vedno pri tem, da ugonobijo gospoda Boiskorana, in da to dosežejo, se pred ničemer ne strašijo."

"In kdo so ti ljudje?" je vprašal Šandor.

Doktor je skomignil z rameni.

"Ali ste res še v dvomih, gospod?" je vprašal. "In vendar dejstva sama na sebi dovolj jasno govorijo. V tem departmentu, kakor tudi v ostalih, je, žal, nekaj zdravnikov, ki glede svoje bistroumnosti in glede svojega strokovnega znanja ne delajo baš časti zdravniškemu poklicu. In med temi je zlasti eden, ki po svoji zabitosti prekaša vse druge. In prav tega mi je pridelilo sodišče. Ta človek misli, da obstoja vsa njegova misija v tem, da reče 'amen' k vsemu, kar zaključuje prosekucija. 'Kokolo je idijski,' pravi gospod Galpin, in on je idijski, ali bi vsaj moral bimo učeni tovariši ponoviti: 'Da, ti.'"

Zdravnik si je snel očala in jih začel jezno brisati.

"In kaj mislite, doktor?" ga je vprašal Folgat.

Dr. Seigneboš si je spet nateknil očala in odvrnil:

"Moje mnenje, katerega sem v svojem poročilu popolnoma razvil in utemeljil, je, da Kokolo sploh ni bebast."

Baron Šandor se je skrajno začudil; ta trditve se mu je zdelo nemogoča in neverjetna.

"Kaj, Kokolo da ni bebast?" je ponovil.

"Ne," je odvrnil doktor, "in treba vam ga je samo pogledati, da se o tem prepričate. Ali ima on velik in širok obraz, disproporcionirana usta, žolto polt, debele ustne in slabe, krivo zraščene zobe? Ali kima njegova glava z desne na levo in obratno, ker je pretežka, da bi jo mogel

nositi njegov vrat? Ali je njegovo telo skrivenčeno in njegova hrbtnica ukrivljena? Ali je kdo ugotovil, da je njegov žlezdec prevelik, da so njegove roke predolge in da so mu noge krive? To so znaki idijskega, gospodje, toda teh znakov zamašite pri Kokolu. Nasprotno: pri tem malopridnežu sem ugotovil železno konstitucijo; roke mu služijo, da pleza po drevmu liki opica, s svojimi nogami pa skače preko deset metrov širokih jarkov kakor večerica. Nikar ne mislite, da hočem s tem reči, da je popolnoma normalen. Ne. On je le eden onih ljudi, ki so v gotovih ozirih zaostali, dočim so jim drugi čuti popolnoma razviti."

Dočim je gospod Folgat poslušal ta izvajanja s skrajnim zanimanjem, je postal baron Šandor nepotrepečljiv in je rekel:

"Razlika med bebcem in slaboumnežem —"

"Je velikanska," mu je padel doktor v besedo.

In z veliko ognjevitostjo je nadaljeval:

"Slaboumnež si ohrani nekatere drobce inteligence. On lahko govori, lahko pove, kaj hoče in lahko izraža svoja čustva. On je zmožen zahrbtnosti in spletkarenja. Tak človek je do stopen vplivom drugih in prav lahko je dobiti kontrolo nad njim."

"Dobro povedano!" je pritrdil gospod Folgat, ki je dobil v tej strokovnjaški razlagi nekaj izbornih argumentov za svoj obrambni govor.

Zdravnik se mu je zahvaljujoče priklonil.

"In taka kreatura je Kokolo. Ali iz tega sledi, da ga smatram odgovornega za njegova dejanja? Nikakor ne? Pač pa sledi, da ga smatram za krivo pričo, ki je tu za to, da se z njeno pomočjo upropasti nedolžnega, poštenega človeka."

Bilo je očividno, da ti argumenti niso bili po volji gospoda Šandora.

"Ampak prej pa niste bili teh misli," je rekel.

"Ne, ker prej nisem dovolj preštudiral Kokolo-a," je priznal zdravnik. "In prav to je dokaz, kako pretkani so taki ljudje, kadar gre za to, da varajo svet. Po enem letu preiskavanja sem odšolil Kokolo-a ter izjavil, da je neozdravljiv. Dejstvo je pa, da ni hotel biti ozdravljen. In tukajšnji ljudje dobro vedo, da Kokolo ni bebec. On je namreč izprevidel, da če igra norca, odnosno beba, da živi lahko brez dela, zato se dela takega. Ko ga je vzel grof Klavdij k sebi, je bil Kokolo dovolj bistroumen in inteligenten, da je pokazal baš toliko inteligence, da se mu je lahko zaupalo, da se ga pri tem po vendar ni sililo k delu."

"Torej z eno besedo, Kokolo je velik igralec," je rekel baron.

"Da, dovolj je velik, da je me ne spjel na led," je odvrnil zdravnik.

Nato se je obrnil k Folgatu in nadaljeval:

"Vse to sem povedal svojemu učenemu tovarišu, predno sem ga vzel seboj v bolnico. Tamkaj smo našli Kokolo-a bolj molčečega, nego je bil kdaj prej. Vse naše prizadevanje, da bi spravili besedo iz njega, je bilo zaman, dasi sem bil prepričan, da razume vsa naša vprašanja. Zahteval sem, naj pošljejo po grofico Klavdijevo, ker ga ona vedno lahko pripravi, da govori. Toda državni pravdnik Galpin ni hotel privoliti v to."

V takih slučajih se skoro vedno dogaja, da sta dva zdravnika različnih mnenj, nakar sodišče imenuje tretjega strokovnjaka.

čigar mnenje je odločilno in končoveljavno. Ta potreba se je zdaj pojavila tudi v Kokolovejem slučaju.

"In gotova stvar je," je rekel dr. Seigneboš, "da ker mi je pridelilo sodišče v prvem slučaju osla, da mi bo dalo tudi v drugem slučaju enakega osla. Ta dva se bosta strinjala z vsem, mene bodo pa obdolžili, da zasledujem svoje osebne cilje."

Nato je zdravnik poprosil barona Šandorja, naj družini Šandor in Boiskoran zastavi ves svoj vpliv, da preišče Kokolo-a posebna zdravniška komisija, in če mogoče, naj bodo zdravniki iz Pariza.

Baron Šandor in odvetnik Folgat nista takoj odgovorila na to vprašanje.

"Zapomnita si," je rekel doktor, ki ga je pričel skrbeti njihju molk, "zapomnita si, da če se zgodi, kakor jaz želim, da imamo potem vse upanje, da se cela stvar popolnoma zasuče."

Končno je rekel mladi odvetnik:

"Če dokažemo to, da Kokolo ve, kaj govori, utegne postati to usodno, če istočasno ne moremo dokazati, da je krivo pričal in da je bil k temu nagovorjen od drugih."

"Jaz sem Boiskoranov prijatelj," je rekel zdravnik, "toda sem še večji prijatelj resnice. Če je Kokolo nesramen lažnik, je naša dolžnost, da ga razkrinkamo. Zato sem se namenil, da storim vse, da izposlujem to komisijo."

"Morda bi bilo napačno, da se kaj ukrene, preden se posvetujemo o tem z odvetnikom Magloirejem?" je menil gospod Folgat.

"Nič se nočem posvetovati, kadar vem, da me kliče dolžnost," je odvrnil zdravnik.

"Toda upam, da nam boste dali štiriindvajset ur časa."

"Niti ure," je rekel zdravnik, "in od tu grem naravnost k Daubigeonu, državnemu odvetniku. S temi besedami je zdravnik vzel z mize svoj slamnik in palico, se poslovil in šel.

Po zdravnikovem odhodu je Folgat prosil barona, naj pokliče Dionizijo, in ko je slednja prišla, ji je Folgat narekoval nekaj vprašanj, naslovljenih na g. Boiskorana, katerega mu je napisala v šifrirani pisavi.

Naslednjega večera so prejeli Boiskoranov odgovor, ki se je glasil:

"Brez dvoma ima dr. Seigneboš prav, dragi prijatelji. Jaz imam tehtne vzroke misliti, da Kokolo deloma hlina svojo bebavost in da so bile njegove izjave podane na prizadevanje drugih. Vendar vas moram prositi, da ne uvajate nobene druge legalne preiskave. Prosim vas, počakajte, da bo končana predhodna preiskava, kar se bo zdaj zgodilo vsak čas, kakor mi je povedal Galpin."

Pismo je bilo prebrano v krogu rodbine in Jakobova mati je bila vsa obupana